

Бертріс Смолл — авторка 54 любовно-історичних романів, чимало з яких стали бестселерами *New York Times*, *Publishers Weekly* та *USA Today*. Вона учасниця Гільдії письменників Америки, володарка престижних міжнародних премій, зокрема «Автор року», нагород за найкращий історичний роман і внесок у розвиток жанру. «Любов дика та прекрасна» — це історія, яка повертає в незрівнянну та захопливу атмосферу роману «Гарем», що здобув шалену популярність серед мільйонів читачів по всьому світі.

Шотландія, 1577 рік. Катріона — невимовно приваблива дівчина, в яку закохується кожен, хто бодай раз бачив її вроду. Коли Кат виповнюється п'ятнадцять, вона змушена взяти шлюб із графом Патріком Леслі, який їй нелюбий. Однак граф добрий до Катріони. Роки злагідного подружнього життя руйнує шотландський король Джеймс Шостий: він силою бере Катріону за свою коханку. Звинувачена в зраді та принижена Катріона тікає до Френсіса — брата-бастарда короля. Він захищає її та по-справжньому розуміє. Чи зможуть закохані подолати всі перепони і нарешті поєднати свої серця в танку дикої та прекрасної любові?

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4109-1

9 786171 124109 1

БЕРТРИС СМОЛЛ

Любов дика
та прекрасна

**BERTRICE
SMALL**

**LOVE WILD
AND FAIR**

A NOVEL

БЕРТРИС СМОЛЛ

ЛЮБОВ ДИКА
ТА ПРЕКРАСНА

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
ББК 84(7Спо)
С51

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу “Ethan Ellenberg Literary Agency”
за сприяння «Агентства Александра Корженевского»

Перекладено за виданням:
Small B. Love Wild and Fair : A novel / Bertrice Small. — New York :
HarperCollins, 2010. — 672 p.

Переклад з англійської *Наталії Третьякової*

Дизайнер обкладинки *Юлія Маланьїна*

ISBN 978-617-12-4109-1
ISBN 978-0-0620-4803-5 (англ.)

- © Bertrice Small, 1978
- © Depositphotos.com / different_nata, sdigitall, smmartynenko, обкладинка, 2017
- © Shutterstock.com / RazzleDazzle-Stock, обкладинка, 2017
- © Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

*Сюзан Чілтон і Террі Кеннілі з любов'ю.
Хай настане день, коли кожен із них знайде своє кохання,
дике й прекрасне*

Книга 1

ЧАСТИНА 1

ГРАФ ГЛЕНКІРК

РОЗДІЛ 1

— Господине Катріоно, вам не слід одягати бриджі, коли їдете верхи, — суворо мовила Еллен Мор-Леслі. — Це не личить леді.

— Але ж так зручно, — відповіла вродлива юна дівчина. — Не треба, Еллі, мене лаяти, бо відішлю тебе додому, і доведеться тобі вийти заміж за того прекрасного фермера, на якого твоя мати покладала великі надії!

— Боже мій, ви цього не зробіте!

— Та й справді, не зроблю, — хихикнула господиня Еллен. — Звичайно, якщо ти, Еллі, сама цього не схочеш. Він гарний міцний чоловік. Чом би й не схотіти?

— Я хочу міцності лише в одному чоловічому місці, а в того фермера її немає! Ну ж бо, вилазьте з цього їздового одягу. Фе! Від вас тхне, як у стайні! Ви ж знаєте, граф приїде сьогодні на вечерю святкувати ваш день народження. Не можу повірити, що вам п'ятнадцять. Пам'ятаю ту тривожну грудневу ніч, коли ви народилися.

Катріона стягала одяг. Вона чула цю розповідь уже безліч разів.

— Завірюха замітала Грейгевен. Таке крутило й завивало! — провадила далі Еллен. — Стара графиня, ваша прабабця, наполягла на тому, щоб я залишилася з вашою матір'ю. Мені тільки-но зрівнялося сімнадцять. Я була наймолодша в родині, страшенно розбещена, а щоб вийти заміж та дець осісти, то, видно, не мала такого наміру, ото моя старенька бабуся й поговорила зі своєю господинею, вашою прабабусею, і покляли вони, що я маю піклуватися про новонароджену. Стара леді Леслі лиш поглянула на вас і сказала: «Ця для мого хлопчини Гленкірка». Вас ледь було видно серед пелюшок, коли вона влаштувала ваші заручини. Якби ж вона дожила, щоб побачити, як ви вирости, як вийдете заміж! Але вона померла наступної весни, а моя старенька бабуся пішла за нею всього через кілька тижнів.

Говорючи отак, Еллен клопоталася, лаштуючи ванну для своєї юної господині у великих дубових ночвах, установлених перед каміном. Додаючи ароматичну олію до паруючої води, вона гукнула:

— Ходіть сюди, господине. Усе готове.

Дівчина замріяно сиділа, доки відмивали їй плечі та спину. Потім забрала мило в Еллен і домилася вже сама, а служниця тим часом принесла баночку шампуню з шафи. Тоненьким струмінцем вона налила золотистої рідини в Катріонине волосся, додала води й, збивши пахучу піну, двічі помила й обполоснула дівочі кучері.

Сидячи біля вогню, загорнута у великий рушник, Катріона чекала, доки Еллен висушить її волосся. Коли вода перестала стікати з нього, служниця взялася розчісувати гребінцем густі, важкі пасма, довго, доки вони не заблищали. Сколовши цю темно-золотисту масу, вона змусила свою юну господиню сісти рівніше й натерла її шкіру світло-зеленим кремом, що його приготувала її мати Рут. Дівчина підвелася, і Еллен простягнула їй шовкову білизну. Катріона стояла в нижній спідниці й сорочці, коли увійшла її мати.

Тридцятишестирічна Гізер Леслі Хей була в розквіті своєї краси. Вона вся сяяла в темно-синій оксамитовій сукні, оздобленій золотим мереживом, і в чарівному перловому намисті, що належало (і Катріона це знала) її прабабусі. Її прекрасне темне волосся майже повністю закривав синій із золотом капелюшок.

— Ми з твоїм батьком хочемо поговорити з тобою перед тим, як прибудуть наші гості. Будь ласка, прийди до нашої кімнати, коли вдягнешся.

— Так, мамо, — відповіла Катріона з удаваною скромністю, коли двері за матір'ю вже зачинилися.

Вона не помітила, як Еллен вдягнула її, замислившись про те, що могли сказати їй батьки. Катріона була їхня дочка-одиначка, вона мала ще старшого вісімнадцятирічного брата Джеммі і трьох молодших братів. Колінові минув дванадцятий рік, а близнюкам Чарлі та Г'юї вже вийшло по десять. Їхні батьки завжди були настільки захоплені одне одним, що дітей виховували переважно няньки й гувернери. Катріоні доводилося вчитися бути самостійною із самого малечку.

Усе повелося б інакше, якби жива була її прабабуся. Вона це знала напевно. Для Джеммі наймали гувернерів, але нікому не спало на думку навчати Катріону читати й писати, доки вона сама не стала відвідувати уроки Джеммі. Коли вражений гувернер розповів її батькам, що їхня дочка навчається швидше за їхнього нащадка, їй дозво-

лили залишитися. Отак вона навчалася разом із братом, та лише доти, доки Джеммі не пішов до школи.

Катріона наполягла, щоб батьки найняли гувернера, який вільно говорить французькою, щоб мати змогу опанувати цю мову. Окрім того, дівча поставило умову, щоб найнятий чоловік також говорив італійською, іспанською та німецькою мовами. Якщо зважити на те, яку добру освіту мали її батьки, таке їхнє недбальство годі було виправдати.

Одружені вже двадцять років, Гізер і Джеймс Хей усе дужче закохувалися одне в одного. То чи можна було звинувачувати їх у такому ставленні до нащадків, адже їм просто було не до того. Добре нагодовані та вдягнені, їхні діти жили в гарних умовах. Ані молодому господареві Грейгевена, ані його дружині й на думку не спадало, що діти потребують чогось більшого, ніж ці найпотрібніші речі. Хлопчикам, оточеним теплом і любов'ю їхніх нянь, жилося спокійно, але їхній дочці того було замало. Еллен Мор-Леслі розуміла це й робила все, що могла. З усім тим Кат Хей зростала розпеченою та гоноровою, адже нікому було стримувати її норів.

Дівчина пильно роздивилася себе у великому дзеркалі. Сьогодні ввечері вона мала зустрітися зі своїм нареченим уперше за кілька років. Парубкові було двадцять чотири. Він навчався в університеті в Абердині, бував у Парижі, багато подорожував Європою й провів якийсь час при дворі королеви Єлизавети в Англії. Катріона знала, що юнак був гарний на вроду, упевнений у собі, умів красиво говорити. Вона також сподівалася, що на нього чекає тяжкий удар по самолюбству. Дівчина розгладила зелений, мов листя, оксамит своєї сукні, і, усміхаючись, попрямувала до батьків. На її подив, старший брат теж був там.

Батько відкашлявся.

— Від самого твого народження планувалося, що ти вийдеш заміж за Гленкірка невдовзі по шістнадцятій весні, — серйозно промовив він. — Проте після передчасної смерті третього графа влітку торік й у зв'язку з тим, що молодий Патрик став четвертим графом Гленкірка, було вирішено, що ваше весілля відбудеться Дванадцяті ночі.

Вражена, Катріона дивилася на нього.

— Хто це вирішив, батьку?

— Ми з графом.

— Не спитавши мене? — проказала вона розсерджено.

— Питати тебе? Навіщо, дочко? Вас заручено одинадцять років тому. Цей шлюб завжди вважався очевидним, — говорив Джеймс

Хей знервовано. Його дочка драгувала його. Як завжди. Вона була зовсім не таке м'яке, ніжне створіння, як його дружина.

— Ви могли б мені розповісти про ці нові обставини й поцікавитися, чи не проти я вийти заміж аж на рік раніше! — закричала вона на нього. — Я не хочу заміж так рано, та й дарма ви згаяли час, бо я взагалі не збираюся заміж за Патрика Леслі, ніколи!

— Чому ж ні, дорогенька? — запитала Гізер. — Він такий приємний юнак. І ти станеш графинею!

— Люба мамусю, він просто хтивий бугай! Відтоді, як дядько Патрик, полетівши з коня, зламав собі шию й цей юний граф повернувся додому, жодного дня не минуло, щоб я не чула про його перемоги! Уся околиця славить про його походеньки в ліжку, на сні, під парканом! Я не ляжу під цього брудного спокусника.

Господар Грейгевена був вражений таким спалахом люті своєї дочки. Джеммі почав був сміятися, але зразу ж пришикнув під поглядом матері. Гізер зрозуміла, хоч і запізно, що геть забула про одну з найважливіших речей, яких мала навчити свою дочку.

— Вийдіть! — наказала Гізер чоловікові й синові. — Сядь-но, Катріоно, — промовила вона до дочки, коли чоловіки пішли. — Чи знаєш ти щось про те, що відбувається між чоловіком і жінкою в подружньому ліжку?

— Авжеж, — різко відповіла дівчина. — Він запихає прутня в дірку між її ніг, а через кілька місяців звідти вилазить дитина.

Гізер на мить заплющила очі. «О, дитинко моя! — подумала вона. — У своїй безмежній, усеохопній любові до твого батька я забула, що ти також жінка. Ти не знаєш про принади, що їх дарують зустрічі між коханцями, і я навіть не уявляю, які слова маю сказати тобі».

Розплющивши свої фіалкові очі, вона глибоко зітхнула.

— У чомусь ти маєш рацію, — спокійно мовила Гізер. — Проте від любовців між чоловіком і жінкою не щоразу з'являється дитина. Є способи запобігти зачаттю й далі насолоджуватися радощами любові. Я рада буду навчити тебе цього, перш ніж ти візьмеш шлюб.

Дівчина здавалася зацікавленою.

— Процес любовців, Катріоно, це справжнє задоволення.

— Хіба? Як це так, мамо? — перепитала вона зневажливо.

«Боже мій, — подумала Гізер, — як це пояснити?»

— Дитино, ти коли-небудь цілувалася? Може, хтось із твоїх кузенів намагався на вечірках дістати від тебе поцілунок?

— Авжеж, намагався й діставав від мене добрячої прочуханки! І більше не наближався.

Гізер ладна була закричати з відчаю.

— Цілуватися — це дуже приємно, Катріоно. Як і пестити одне одного. Я б сказала, що це смачно.

Кат подивилася на свою матір, як на божевільну.

— Я не можу собі уявити, мамо, що може бути приємного в тому, що чоловік і жінка труться тілами одне об одного.

Вона поводитися вкрай зверхньо, так, що Гізер увірвався терпець.

— І все-таки, дочко, це приємно! Повір, уже я це добре знаю! Господи, Кат, яка ж ти нездара! Ти уявлення не маєш, що значить бути жінкою, і це моя провина. Наступні чотири з половиною тижні будеш цього вчитися. Ти вийдеш заміж за свого кузена Гленкірка Дванадцятої ночі, як ми й вирішили. Це чудова партія, тобі насправді пощастило мати такого хорошого чоловіка!

— Я не збираюся за нього заміж, мамо!

Гізер зайшла з іншого боку.

— То що ж ти робитимеш, якщо не підеш заміж за Гленкірка?

— Мамо, є й інші чоловіки. У мене чималий посаг.

— Тільки для Гленкірка, люба.

Брови Кат здивовано піднялися. «Нарешті вона зважає на мене», — з полегкістю подумала Гізер.

— Катріоно, у тебе дуже великий посаг лише для Гленкірка. Мем так вирішила. Якщо зберешся заміж за когось іншого, твій посаг стане вельми скромним.

— А бабуся не припускала, що Гленкірк може померти або взагалі відмовити мені? — допитувалась обурена Катріона.

— Якби Патрик помер, ти б вийшла заміж за Джеймса. Мем призначила тебе на роль графині Гленкірка, а про те, щоб твій наречений відмовив тобі, навіть мови не могло бути. Ну-ну, доню. Патрик Леслі — освічений, чарівливий чоловік. Він кохатиме й буде добрий до тебе.

— Я не піду за нього заміж!

— Не тобі вирішувати, дороженька. Досить бурмоситися. Час уже нашим гостям з'явитися. Усі твої кузени будуть тут, бажатимуть тобі щастя.

Її кузени! О Господи! На щастя, її дядьки Колін та Еван жили в Единбурзі, тож їхні нащадки їй не загрозували. Але інші! Хлопці не такі вже й погані, однак ці шестеро манірних дівчат!

Фіона Леслі була дев'ятнадцятирічною вдовою (бідолашний Оуен Стюарт не подужав тягаря подружнього обов'язку), мала пишні принади й золотаво-каштанове волосся, сірі, мов грозова хмара, очі, червоні випнуті губи та глибокий виріз на сукні. Далі за віком ішла шістнадцятирічна Джанет Леслі, яка навесні мала вийти заміж за Фіоніного брата — кузена Чарльза. Джан ледве стримувала радість, що незабаром стане графинею Сайтена, — от дурноверха корова! Айліс Хей було вже п'ятнадцять років, і для неї запланували одруження з Джеймсом Леслі, молодшим братом Гленкірка. До цього шлюбу було ще принаймні два роки. Бет Леслі, шістнадцяти років, обожноувала свого дядька Чарльза й мала невдовзі оселитися в монастирі у Франції. Щоб поруч із нею були близькі родичі, її чотирнадцятирічну сестру Емілі заручили із сином дядька Дональда Жаком де Валуа-Леслі. Останньою за віком була маленька Мері Леслі, їй, тринадцятирічній, ще три-чотири роки залишалося чекати свого шлюбу з братом Кат Джеммі. Кат сподівалася, що доти Мері перестане хихикати у відповідь на все, що каже Джеммі, хоча Джеммі, здавалося, був не проти.

Катріона увійшла до зали з матір'ю. Її одразу ж оточили, вітаючи та бажаючи гараздів, кузени. Святкували її день народження, і вона зрозуміла, що не може й далі залишатися сердитою.

Раптом почувся хрипкуватий котячий голос Фіони:

— Кат, люба, а ось і твій наречений. Вона подорослішала, еге, Патрику? Вона майже жінка.

Катріона холодно зиркнула на свою старшу кузину і, піднявши сердиті очі, зустрілася поглядом із враженим Патриком, графом Гленкірка. Великою теплою рукою він підніс її долоньку до своїх губ.

— Кузино, — його голос був глибшим, ніж той, який вона пам'ятала. — Ти завжди була красуня, Катріоно, але сьогодні ще й перевершуєш усіх жінок у цій залі. — Узявши під руку, він повів її до помосту. Фіона ж, залишившись на самоті, здивовано розсміялася. Граф посадовив свою наречену за головний стіл.

— Чому ти на мене сердишся? — запитав він її.

— Не серджусь я на тебе.

— То всміхнися до мене, люба.

Вона підкреслено не зважала на нього, і граф почав дратуватися. Коли з їжею було покінчено й почалися танці, він знайшов свою тітку і в тиші бібліотеки Грейгевена зажадав дізнатися, що так боліло дівчині.

— Це все моя провина, Патрику, — тужливо мовила Гізер. — Мені дуже шкода. Я, сама того не бажаючи, махнула рукою на най-

важливіше в Катріоніному вихованні. Тож тепер вона позбавлена емоцій, холодна, як лід.

— Інакше кажучи, моя прекрасна безтурботна тітонько, ви були так захоплені своїм Джеммі, що забули любити Кат.

— Але я, звичайно ж, люблю Кат!

— А ви колись про це говорили? Ви обіймали, пестили її, коли вона була немовлям? Підлітком? Юною дівчиною? Ні, тітонько. У вас на це не було часу. Ви були надто заклопотані, утілюючи в життя з господарем Ґрейгевена всі ті цікавинки, яких навчила вас Мем!

Ґізер спаленіла.

— Патрику! Що ти взагалі можеш про це знати?

— Те, що розповідала мені моя мама. — Він грубо посміхнувся до неї. — Мати запевняла мене, що моя наречена буде гаряча та освічена. Натомість, тітонько, я маю розтопити цю льодяну красуню, яку ви намірилися видати за мене.

— Вона каже, що не піде за тебе, — тихенько мовила Ґізер.

— А бодай тобі! — вилаявся Ґленкірк. — Може, просвітите мене, чому ні?

— Я не знаю, Патрику, — збрехала йому тітка. — Сьогодні ввечері, коли батько сказав їй, що весілля переноситься з наступного року на Дванадцятую ніч, вона розлютилася. Сказала, що ніхто не запитав її думки, хоча воно, мовляв, і не має значення, бо хай там як, вона за тебе не збирається.

— Ви казали комусь, що весілля буде раніше?

— Ми збиралися оголосити про це сьогодні ввечері.

— Тітонько, покликайте тихенько до мене мого дядька.

«Бідолашна маленька Кат, — подумав він, коли його тітка пішла. — Із самісінького малечку належати самій собі, керувати своїм життям. Аж ось зненацька найважливіше у твоєму житті вирішують за тебе. Не дивно, що ти так гніваєшся».

Він мигцем подумав ще про одне. Жінки Леслі були гарячі за своєю природою, тож він був певен, що Кат, відкривши для себе світ чуттєвих задоволень, розквітне. Це забере певний час, і на це потрібне терпіння. Але йому обридли легкі перемоги, і він мав удосталь часу.

Джеймс Хей увійшов до бібліотеки разом із дружиною.

— Ну, небоже, що тут таке важливе, що мені довелося вислизнути від моїх гостей?

— Дядьку, я думаю, нам слід почекати з оголошенням дати весілля. Катріона, вочевидь, сердита й налякана, і я не хочу її засмучувати.

— Дівчачі дурниці!

— Моя тітка Гізер була така сама перед вашим весіллям?

— Ні, — від спогадів голос Джеймса Хей пом'якшав. — Вона була самé солодке жадання.

— Я радий, що вам так пощастило. Не відмовите мені в такому самому щасті?

— Ми з Гізер були досить добре знайомі, — зауважив Джеймс Хей.

— Про це ж і йдеться! — відповів граф. — Я шість років був далеко, навчався, подорожував. Кат не мала й дев'яти років, коли я поїхав. Вона мене не знає. Я чужий для неї, а проте за чотири тижні на неї чекає ця жахлива перспектива: вийти заміж і опинитися в ліжку з якимось незнайомцем. Ну ж бо, дядьку! Ви живете в щасливому, благословенному шлюбі. Дайте мені час підкорити вашу зубату дочку, щоб я міг жити так само радісно.

— Ну... — замислився господар Грейгевена, — весілля було заплановано лише через рік... Та як не підкориш її доти, бажаючи цього чи ні, вона піде до вітря!

— Домовились! — відповів Патрик. — Але, дядьку. Ви з тіткою маєте погодитися на ще дещо. Деколи мої загравання можуть здаватися дивними, може, навіть жорстокими. Але хоч би як мені довелося домагатися цього, я маю намір узяти Катріону заміж. Пам'ятайте про це.

— Авжеж, звісно, — підтакнув господар Грейгевена, а його дружина відчула легкий трепет від слів небожа. «О, та він уже закоханий у неї, — подивувалася вона. — Мабуть, ставиться так до неї ще з дитинства. Спершу він намагатиметься підкорити її ніжністю, та якщо це не допоможе, стане жорстким, адже він уже вирішив, що вона дістанеться йому. О, моя безневинна доню! Краще б мені навчити тебе того, що я знаю, перш ніж твоєму нестримному коханцеві увірветься терпець й у твоєму животі з'явиться ваше дитя».

Вона почула, що її небіж заговорив знову:

— Я сам розповім їй про ці зміни. Їй узагалі не слід знати, що ми це обговорювали.

Коли Патрик повернувся до зали, Катріона танцювала з його братом Адамом. Патрик помінявся з братом і закінчив танець із нареченою. Вона сміялася, розчервонілася. Він щосили стримувався, щоб не звалити її додолу просто тут і зараз, — таким шаленим було його бажання. Він схопив її за руку і, відвівши подалі від їхніх родин, у затишок невеличкої ніші, промовив до неї:

— Я от думаю, що негоже нам одружуватися до наступного року. Коли я поїхав із Гленкірка, ти була маленькою дівчинкою. Ось повернувся, а ти вже вродлива жінка. Я прагну одружитися з тобою, люба моя. Але я розумію, що ти насправді мене не знаєш. Ти не про-ти, якщо ми дамо собі час, щоб пізнати одне одного?

Уперше за весь вечір вона всміхнулася до нього.

— Ні, мілорде. Мені хотілося б цього. Але що, як ми не сподобаємось одне одному?

Він підняв брови.

— Ти хропеш, Катріоно? Чи жуєш бетелеву жованку, привезену зі Сходу?

Засміявшись, вона заперечно похитала головою.

— Чи до вподоби тобі музика, поезія та мелодійність іноземних мов? А як тобі їхати верхи в туманній тиші весняного ранку? А в місячному сьйві осіннього вечора? Ти захоплюєшся першим зимовим снігом? Може, полюблюєш скупатися роздягнуною в схованій від чужих очей річечці спекотної літньої днини?

— Так, — тихо прошепотіла вона, і чомусь її серце забилося швидше. — Я люблю все це, мілорде.

— Тоді, моя солодка, ти маєш закохатися в мене, адже я теж усе це люблю.

Густі темно-золотаві пасма Катріони впали на її палаючі щоки, і легке серцебиття, яке вона відчувала десь у горлі, пришвидшилося. «Моя перша тріщина в льоду», — подумав Патрик і спробував щастя ще раз.

— То закріпімо угоду поцілунком? — запитав він.

Вона підняла голову, і якусь мить її листяно-зелені очі дивилися на нього. Заплющивши очі, дівчина потяглася до нареченого своїми трояндовими вустами. Він стримано торкнувся її губ своїми.

— Дякую тобі, Катріоно, — сказав він ніжно. — Дякую тобі за твій перший поцілунок.

— Звідки ти знаєш?

— Невинності притаманна своя, особлива краса, моя люба. — Він підвівся. — Дозволь мені провести тебе назад до твоїх гостей.

Коли вони з'явилися в залі, Гізер із полегшенням зазначила, що її дочка більше не здавалася похмурою, а її небіж мав задоволений вигляд. «Він завоює її», — подумала вона і, дивлячись на Гленкірка поглядом досвідченої жінки, тихенько мовила сама до себе: «О, моя Кат! Які чудові пригоди чекають на тебе!»

РОЗДІЛ 2

Фіона Леслі лежала в ліжку, мрійливо розмірковуючи про свого кузена Патрика, графа Гленкірка. Вона думала про те, як палко хотіла б бути його графінею. А натомість ота безхребетна цнотливиця Катріона Хей мала побратися з ним! От нісенітниця!

Фіона знала, що колись велася балачка про шлюб між нею та Гленкірком. Тоді втрутилася бабуся, і зрештою вона вийшла заміж за того хирлявого недоумка Оуена Стюарта. Як же вона ненавиділа за це стару! І бабуся чудово це розуміла.

Оуен був хворобливий і, хоча й жадав своєї пишнотілої сімнадцятирічної нареченої, не впорався зі своїм подружнім обов'язком першої шлюбної ночі. Це не надто турбувало Фіону, яка втратила дівочтво ще в тринадцять років. Вона швидко знайшла те, що шукала, у маєтку свого чоловіка.

Його звали Фіонн, він був мисливець. Брутальний здоровань без найменшої витонченості в коханні — коли він проштотхнувся всередину неї, вона подумала, що збожеволіє від задоволення. А потім сталося непередбачене: вона прогадала. Дівчина не могла повірити, що вагітна, а коли врешті це усвідомила, було вже занадто пізно, щоб позбутися безбаченка.

Фіона розповіла чоловікові про свій стан, сподіваючись, що здихля змириться з цим і триматиме язик за зубами. Однак і цього разу вона прогадала. Намагаючись вилізти зі свого одра, він узивав її найбруднішими словами — утім, цілком доречними — і обіцяв уранці розславити на весь світ, яка вона повія. І тут прогадав уже Оуен Стюарт. Коли той заснув, дружина задушила його подушкою. Смерть пов'язали з астматичним нападом, а вагітну вдову оточили турботою.

При пологах присутня була лише Фіонина покоївка Флора Мор-Леслі. Цілком здорового хлопчика таємно передали парі селян, які щойно втратили своє дитя. Фіона не хотіла, щоб якісь діти плуталися в неї під ногами. Її власне немовля замінили на мертве й поховали його з безмежною скорботою в сімейному склепі Стюартів. Фіона теж не вийшла сухою з води. Пологи були важкі. Лікар і повитуха, викликані згодом, обоє сказали, що в леді Стюарт уже ніколи не буде дітей. Однак її таємниця була надійно прихована. Тільки Флора знала правду, а та дбала про дівчину ще з пуп'янка.

Цього вечора Фіона раділа, бо їй удалося дізнатися чийось іншу таємницю. Вона прослизнула в бібліотеку Грейгевена, щоб уникну-

ти уваги свого кузена Адама Леслі. Адам упадав коло неї відтоді, як їм було по дванадцять. Ховаючись за завісами біля підвіконня, вона почула всю розмову між Гізер, Патриком і господарем Грейгевена.

Фіона неабияк зраділа. Цнотливиця Кат боїться сексу! Гленкірк недовго миритиметься з цим, а тим часом вона труситиме перед ним своїми принадами так часто, як тільки можна, щоб не здатися надто розкутою. А ще вона збиралася стежити за тим, щоби страхи Кат нікуди не поділися.

— Коли ви так посміхаєтеся, господине Фіоно, я знаю, що це недобрий знак. Яку шкоду ви вже замислили?

— Жодної шкоди, Флоро. Я просто думаю, яку сукню вдягти в Гленкірк на Різдво.

Флора захоплено зігхнула.

— Різдво в Гленкірку, — промовила вона. — Леслі із Сайтена, Леслі з Гленкірка, Хей із Грейгевена, Мор-Леслі з Креннога. Різдво в Гленкірку ми не святкували всією родиною відтоді, як померла ваша бабуся. Я рада, що молодий граф відклав траур. Старому лордові Патрику це не сподобалося б. Здається мені, коли наступного року граф одружиться з господинею Катріоною, замок знову повсякчас поринатиме у святкування.

— Так, — промуркотіла Фіона. — Різдво має бути сповненим веселощів!

Але Кат, сама того не знаючи, випередила напад своєї кузини Фіони. На десять днів раніше, ніж очікували всіх інших, вона прибула до Гленкірка на особисте запрошення своєї тітки Мег, овдовілої графині Гленкірка. Мег Стюарт-Леслі знала про настрій своєї небоги й від свого сина, і від Гізери, і охоче надала своєму старшому синові можливість позалицятися до його майбутньої нареченої. Колись вона прибула до Гленкірка переляканою, розгубленою нареченою. Мем її тепло зустріла, з любов'ю та розумінням. Старої графині давно вже не було, але Мег уважала за свій обов'язок допомагати їй улюбленій правнучці, своїй красуні-небозі.

Випала добра погода: було холодно й сонячно. Патрик здобув свою першу перемогу, подарувавши Катріоні білосніжну кобилау.

— Вона — нащадок Шаленого Вітру, що належав Мем, — пояснив він. — Баска, дужа й віддана. Як ти назвеш її?

— Бана. Гельською мовою це означає «світла».

— Знаю. Я теж говорю гельською.

— О, Патрику! — Вона обняла його за шию. — Дякую тобі за Бану! Ти теж поїдеш із нами на Клинку?

Удень вони каталися пагорбами Гленкірка, а вечорами Катріона сиділа з тіткою та кузенами в родинній залі замку біля каміна, у якому весело палахкотів вогонь. Юна наречена та молодші Леслі грали в шаради й танцювали одне з одним. Овдовіла графиня поблажливо усміхалася, а граф ховав своє розчарування — йому ніяк не вдавалось увечері залишитися наодинці з Катріною.

Раптово удача повернулася до нього лицем. Увечері перед приїздом до них усієї родини Патрик застав її на самоті. Було вже пізно. Його мати рано лягла спати, і, зрозумівши, що всі вже облягаються, він пішов до бібліотеки попрацювати над угодами з майном. Пізно вночі, повертаючись через родинну залу, він побачив самотню фігуру долі перед каміном.

— Кат! Я думав, ти вже в ліжку. — Він сів поруч.

— Мені подобається сидіти на самоті перед вогнем у темряві ночі, — відповіла вона.

— Тобі подобається Гленкірк, кохана?

— Так, — проказала вона повільно. — Хоча не була впевнена, що сподобається. Я пам'ятаю його більшим, однак тоді я, мабуть, дивилася на нього дитячими очима. Це справді гарний маленький замок.

— То ти будеш щаслива, коли оселишся тут?

— Так, — відповіла вона пошепки.

Вони кілька хвилин посиділи мовчки, а потім Катріона заговорила:

— Мілорде, ви поцілуєте мене? Не так, як раніше, а *справжнім* поцілунком. Я поговорила і з мамою, і з моєю Еллен. Вони кажуть, що поцілунок, яким ми затвердили нашу угоду, був цілком належний, але... — Катріона зупинилася й закусила нижню губу, — але справжній поцілунок — це щось більше.

Вона відкинулася назад, її листяно-зелені очі блищали, освітлені вогнем. Він повільно нахилився й доторкнувся до її вуст своїми. Ніжно, поволі він посилював тиск, а потім її руки обвилися навкруг нього.

— Ооооо, мілорде, — ледве видихнула вона, коли його губи відтулилися. — Це було краще, значно краще! Ще раз, будь ласка.

Він охоче підкорився й здивовано відчув, що її маленький язичок ковзає вздовж його губ. За мить вона знову заговорила:

— Вам сподобалося, мілорде? Мама казала, що це відчуття досить приємне.

Патрик раптом усвідомив, що вона випробовує те, про що розповідала їй Гізер, а сама нічого не відчуває. Ризикуючи розгнівати наречену, він схопив її за руки і, провівши рукою від її шиї до низу хребта, щільно притиснув її до свого тіла. Його рот відчайдушно накрив її губи. Згадуючи весь свій досвід, він м'яко, але наполегливо розтулив її вуста. Заглиблюючись у її ротик, він пестив її язик своїм і зрадив, хоч і не показав цього, коли дівчину охопив сильний трепет. Він відчував, як посилюється її переляк, як вона намагається випручатися, але міцно тримав її, доки сам не схотів відпустити.

— Патрику, — видихнула вона й заплакала.

Він підвів її і взявся заспокоювати.

— Ну-ну, моя дівчинко, — примовляв він, великою рукою гладячи її прекрасне волосся. — Не треба так, любя.

— Чому ти зробив це? — запитала вона крізь сльози.

— Тому що, любя моя маленька наречена, ти випробовувала зі мною ті речі, яких навчила тебе твоя прекрасна безтурботна матінка. Ти повторювала їх, сама нічого не відчуваючи. Ніколи, мила моя Кат, ніколи не берися до любовців, коли не відчуваєш усього сама.

— Я відчувала.

— Що ти відчувала? — запитав він.

— Я відчувала... відчувала... О Боже мій! Я не знаю, що я тоді відчувала. Я просто не хотіла, щоб ти зупинився, а потім це сталося. Я ніби вибухнула всередині, і... — Вона замовкла, заплутавшись.

Він устав і допоміг нареченій підвестися. Поклавши руки їй на плечі, він серйозно дивився в її обличчя.

— Ще тринадцятирічним хлопчиськом мене було офіційно заручено з крихітним дівчам, чотирирічкою. Коли скінчилася релігійна церемонія, ми сиділи на почесному місці, і слуга приніс напої. Дівчинка була в низькій кофтинці, а в мене тільки-но почала з'являтися цікавість до жіночих форм. Я не здужав відвести очей від тих кругленьких білих рухливих цицьок. Несподівано дитина біля мене вилила вино собі на груди й рішуче вилаяла мене. У ту мить я закохався, я був закоханий усі ці роки й закоханий досі.

Катріона глянула на нареченого знизу вгору.

— Я весь час чую про твої любовні перемоги. Як ти можеш говорити, що кохаєш мене, коли у твоєму житті повнісінько інших жінок?

— Чоловіки, Кат, мають особливі потреби. Якщо чоловік не одружений і не має дружини, щоб задовольнити ці потреби, йому доводиться шукати задоволення деінде.

— То ти й тепер шукаєш деінде? — запитала вона.

— Особливо тепер. Хай тобі грець, Кат! Я хочу тебе! Роздягнутою в моєму ліжку, щоб скуповдилося це прекрасне волосся, щоб ти кричала від любові до мене!

Від цих його слів Катріона відчула легке тремтіння і, дивлячись на нього, промовила:

— Патрику, якщо ти відмовишся від інших своїх жінок, я вийду за тебе заміж у День Святого Валентина прийдешнього року. Якщо ти бажатимеш доброго ранку й доброї ночі своїй справжній любові, то маєш сказати «Прощайте!» усім іншим жінкам.

— Ти вказуватимеш мені, люба, що робити?

— Я не ділитиму тебе ні з ким, Патрику. Ти візьмеш мене незайманою й зможеш робити зі мною все, що захочеш, собі на втіху. Однак я маю залишатися твоєю єдиною любов'ю.

— Коли ми одружимося, я подумаю про це, — засміявся він. — А тепер геть до свого холодного ліжка, зухвале, гонористе дівчисько, перш ніж я не втримаю себе в руках і позбавлю тебе права відзначати наше весілля із непокритим волоссям.

Ображено поглянувши на нього, Катріона вийшла з кімнати. Патрик гмикнув. Оце так дівчина, його Кат Хей! Ще навіть не вийшла за нього заміж, а вже намагається порядкувати його життям. Що ж, тепер він дізнався про дві речі. Його наречена не була така крижана діва, якою могла здатися, і життя з нею аж ніяк не буде нудним!

РОЗДІЛ 3

Назавтра замок Гленкірк заповнили родини Леслі та Хей. Катріоні, що збиралася заміж за графа, не довелося тіснитися й ділити кімнату зі своїми кузинами. Фіона також уникла цього через свій вік і те, що була вдовою.

Дізнавшись, що Катріона прожила в замку вже десять днів, вона поквапилася знайти її й нашкодити так, як тільки могла. Кат вишивала в родинній залі наодинці. Фіона влаштувалася поряд.

— Ну, моя маленька кузино, як тобі замок Гленкірк?

— Страшенно подобається, — відповіла Кат. — Я з радістю стану тут господинею. — Вона кинула на Фіону насмішкуватий погляд. Фіона заскреготіла зубами.

— А ти смілива дівка. Так спокійно йти вовкові в саму пащеку...

— Про що в біса ти говориш?

— Господи, дитино! Ти ж не можеш не знати, яка слава йде про Гленкірка.

— Його жінки, — удавано знудьговано протягнула Кат. — Господи, Фіоно! Усім відомо, що Гленкірк грається дівчатами, мов диявол. Розкажи щось таке, чого я не знаю.

— Гаразд, люба, розкажу. — Вона стишила голос і нахилилася вперед. — Подейкують, що прутень Гленкірка занадто великий, немов у бика. Я була в шлюбі, я знаю й маю тебе попередити. Ми, жінки Леслі, зовсім малесенькі. Великий прутень може розірвати нас на шматки. От мій покійний чоловік, лорд Стюарт, був середньої статури, але коли насадив мене на себе нашої першої шлюбної ночі... — Вона зробила паузу для більшого ефекту, радісно помітивши, як Катріона зблідла. — Ну, кузино! Біль був страшенний, і щоразу ставало все гірше. Царство йому небесне! Коли Оуен помер, це був просто порятунок для мене!

— Але я Хей, Фіоно. Зі мною все має бути інакше!

— Кузино, твоя мати з роду Леслі. Дочки схожі на своїх матерів. Так, я тобі справді не заздрю.

Злякавшись, Кат переповіла цю розмову Еллен.

— Це неправда, — твердо сказала Еллен. — Та Фіона Стюарт просто намагається налякати вас. Боляче може бути хіба що одну мить, першого разу, коли розривається плівка цноти. Після цього все буде добре. Ваша кузина сама не відмовилася б від графа, брудна гуляка! Вона намагається залякати вас. Дурненька. — Вона скуйовдила волосся дівчини. — Ваша мати хвостиком ходить за вашим батьком. Хіба вона схожа на жінку, що страждає від постійного болю?

Роздратована тим, що її так легко налякала хитра, мов кішка, кузина, Кат узялася спостерігати за Фіоною, щоб зрозуміти, чи мала Еллен рацію. Фіона ловила всі моменти, щоб опинитися поруч із Патриком, щоб одягати найвідвертіші сукні, аби демонструвати всі свої розкішні принади. «Сучка, — подумала Кат. — Руда сучка!» — і пішла шукати свого брата. Знайшовши його, попрохала:

— Джеммі, скажи мені, що ти знаєш про кузину Фіону.

Джеммі хихикнув.

— Кажуть, вона надто щедро ділиться своєю красою, але я ніколи не бував у неї в ліжку. Подейкують, що дитина, яку вона носила, була не від Стюарта. Він був такий хирлявий, навряд чи він узагалі входив у неї. — Джеммі глянув на сестру. — Гленкірк тепер подобається тобі, еге, Кат?

— Еге.

— То стережися кухні Фіони, адже добре видно, що вона бігає за ним, хоч я не певен, що сам Гленкірк це розуміє, бідолаха.

Але Патрик чудово розумів, як зацікавлена ним Фіона, і якби не Кат, що жила в замку, він, може б, навіть побавився трохи зі своєю гарячою рудою кухніною. Парубок знав, що всі чутки про неї, найпевніше, правдиві, проте було б цікаво підтвердити їх.

Якось уночі, відразу по Різді, Фіона спробувала спокусити графа. Коли всі вже давно полягали, граф залишився поговорити зі своїм братом Адамом коло вогню. Він хотів укласти шлюб між спадкоємицею Форбсів і Адамом. Адам, однак, переконував його, що їхній молодший брат, сімнадцятирічний Майкл, набагато більше підходить для тринадцятирічної Ізабелли Форбс, ніж він.

— Я хочу одружитись якнайшвидше, і не з дитиною. Майкл іще три-чотири роки не буде готовий до шлюбу. Тим часом дівка Форбсів дійде зросту. Хай одружуються. Вона божеволітиме від його вродливого дитячого обличчя.

Патрик засміявся.

— Добре, брате, але хто та дівчина, для якої ти приберігаєш себе? Адам усміхнувся, і його очі збузилися.

— Я ще не розповідав прилюдно про наше з нею єднання, але відкриюся найближчим часом.

Брати ще трохи посиділи, попиваючи глінтвейн, заготований спеціально до свят. Обидва були високі, як їхній батько, але Патрик мав темне волосся, як у матері, та зелено-золотаві очі родини Леслі, а Адам — руде волосся Леслі з теплим червонястим відтінком і бурштинові очі Стюартів.

Тепер, зігріті братнім товариством і добрим червоним вином, вони підіймалися сходами вгору до своїх кімнат.

— У мене ще лишилося хороше віскі від старого МакБіна, — сказав граф. — Заходь, хлопче, хильни зі мною чарчину. Після нього краще спиться. — Він відчинив двері до спальні й увійшов, його брат ступив слідом.

— Святий Ісусе, — скрикнув Адам. На братовому ліжку лежала Фіона Стюарт, і відблиски вогню грали на її голому білому тілі. — Благослови мене, Господи, кухніно!.. Ти найпрекрасніше, що я бачив сьогодні ввечері!

— Якого біса ти тут робиш? — запитав граф, раптово зовсім протверезівши й холонучи від люті.

— Ти не йшов до мене, Патрику, — ніжно мовила вона, — тож я прийшла до тебе.

Він відчував аромат теплого мускусу від її напахченого тіла.

— Я плачу своїм повіям, Фіоно. Скільки ти береш?

— Патрику! — стала благодати вона його хрипким голосом. — Будь ласка! Я божеволюю від тебе, кузене! Одружуйся зі своєю незайманою ганчіркою, якщо так треба, але візьми мене! Будь моїм коханцем. Ти не пошкодуєш про це, Патрику!

— Богом присягаюся, — сказав Адам сухо. — У чому твій секрет, брате? Мені б дістати таке спокусливе запрошення від жінки.

Патрик повернувся до свого молодшого брата.

— Ти хочеш цього?

Адам подивився на нього.

— Так. Давно вже.

— То бери! Я цю ніч поспляю у твоїй кімнаті.

— Ні! — закричала Фіона сердито. — Я хочу тебе, а не цього малого павича!

— Люба моя кузино, — відповів граф спокійно, — за всіма чутками, що дійшли до мене, у тебе, звичайно, чималий досвід. Ти маєш знати, що любитися з тим, кого не хочеш, не просто анітрішечки не приємно, а й, чорт його бери, нудно аж до смерті, — повернувшись до неї спиною, він вийшов із кімнати.

Адам зачинив двері за своїм братом, з гучним стуком штовхнув засувку.

— Ну, Фіоно, любове моя, — протягнув він ліниво. — Я вже певний час хочу, щоб ти опинилася в такому положенні.

— Іди до нечистого, — люто плюнула вона на нього і, вставши, спробувала підійти до дверей.

Адам простяг руку і, схопивши за лікоть, потягнув її назад.

— Е ні, красуне, — проказав він грубо, мнучи збуджений сосок рукою. — Ні! Сьогодні ти розсунеш ноги переді мною! — Він штовхнув її на ліжку, і Фіоні раптом стало страшно.

Відтоді, як уперше впала в солону в затемненій стайні з головним стайничим свого батька, вона завжди верховодила в таких ситуаціях. Фіона безпорадно лежала на ліжку, дивлячись, як її кузен повільно стягає із себе одяг. Спина та плечі, що опинилися перед нею, були широкі й оброслі м'язами. Вони переходили у вузьку талію. Він зняв короткі щільні штани. Стегна в нього були стрункі, сідниці красиво округлені. Адам Леслі повернувся, і Фіона вражено скрикнула.

Колись вона бачила, як цінний жеребець її батька заліз на кобилу в полі. Фіона сподівалася, що колись знайде чоловіка з таким самим велетенським розміром. І ось він стоїть перед нею й сміється.

— Так, люба. Ти п'ять років утікала від того, чого так хотіла.

— Святий Ісусе, — прошепотіла вона. — Ти ж мене цим уб'єш! — Але вологе таємне місце між її ногами спрагло пульсувало. Мало не плачучи, вона простягнула до нього руки. Його тіло швидко накрило її, і він відчув, як тепла дівоча рука жадібно тягнеться, щоб спрямувати його. Він обережно увійшов у неї і, переконавшись, що в неї легко заходить його розмір, почав повільно й чуттєво рухатись. Її тіло неабияк вигнулося під ним, а нігті вп'ялися в його спину. Його рухи ставали дедалі швидшими та палкішими, а вона почала тихо стогнати, і за кілька хвилин цей стогін змінився криком чистого задоволення.

Адам скотився з кухні й тихо ліг, віддихуючись. Потім звівся на лікті й, поглянувши на неї згори вниз, промовив:

— Для дівки, що блудила мало не з дитинства, ти вмієш до біса мало, і це твоя власна провина! Ти весь час віддавала себе невмілим нікчемам. — Схиливши голову, він задумливо погриз якусь хвилину напружений сосок, доки його пальці гралися між її ногами. — Мене ж, люба моя, — провадив він далі, — навчали найкращі повії Парижа, Лондона й Абердина. Я з радістю навчу тебе всього, що знаю.

Усе ще опираючись йому, Фіона мовила:

— Я не казала, що буду твоєю коханкою, нахабо!

— Я й не пропоную цього, моя люба.

Вона мала спантелечений вигляд.

— Я певен, що в церкві вже звикли видавати кузинам і кузнам Леслі дозволи на шлюб, — сказав Адам.

Фіона була приголомшена.

— Я старша за тебе, — заперечила вона безсило.

— Аж на цілі п'ять тижнів, — усміхнувся він. — Мені вийде двадцять наступного тижня, моя люба. — Він знову підтягнув її під себе, і вона відчула, як щось тверде впирається їй у ногу.

— Я не хочу тебе! — визвірилася вона на нього. — Я хочу Гленкірка!

— Ти не зможеш мати його, красуне. Він не хоче тебе. — Він силоміць розсунув її ноги.

— У тебе немає грошей! — сказала Фіона. — До того ж я не житиму в чужому будинку!

— У мене досить непоганий прибуток від інвестицій, що їх збила для мене бабуся, як і для тебе. Я один одержую більше, ніж його графська величність. А ще маю частку в родинній судноплавній справі й у розведенні овець. У тебе є будинок в Единбурзі, який належав твоїй бабусі Фіоні Абернеті. Ми подорожуватимемо кілька років, а коли маленький король Джеймі подорослішає, повернемося, житимемо в Единбурзі, при дворі. — Він глибоко увійшов у неї й тихо ліг.

Фіона, не розуміючи, навіщо говорить це, повідомила:

— Я не зможу народити дітей. Той Стюартів покидьок зіпсував мене.

— Я знаю, — спокійно відповів Адам, і цей спокій у голосі драгував її. — Після пологів ти зверталася до повитухи, яка допомогла народитися щонайменше трьом із моїх позашлюбних нащадків. Це знання коштувало мені дві золоті монети. І, кохана, я знаю, що ця дитина була не від Стюарта. — Він розсміявся, почувши від неї довгу брудну лайку. — Нехай Патрик, Джеймі та Майкл продовжують наш рід зграями немовлят, — додав він. — Я хочу тільки тебе. Та якщо я колись застану тебе з іншим чоловіком, битиму так, що живого місця на тобі не стане, і залишишся без цього, — він люто проштовхнувся в неї, — на місяць! — Адамові очі звузилися й засвітилися бурштиновим світлом.

Від думки, що може втратити те, що так довго шукала, вона затремтіла. Обхопивши його ногами, Фіона прошепотіла переляканим голосом:

— Я буду хорошою, Адаме! Клянуся!

Наступного дня, зібравши всю родину, Адам Леслі на диво всім оголосив, що одружується зі своєю кузиною леді Стюарт. Та оскільки ані його матір, ані Фіониних батьків не було про це попереджено, зчинився гармидер.

Патрик став на захист брата.

— Вони прохали в мене дозволу, — доладно збрехав він. — Але, дядьку, я маю вибачитися за те, що не порадився з вами задалегідь. Моє власне майбутнє одруження вже плутає мені думки. — Він повернувся до молодшого брата й суворо проказав: — Забагато береш на себе — оголошувати про свої наміри, доки я не поговорив із дядьком.

Адам зобразив каяття.

— Отож, дядьку Сайтене, — сказав граф Гленкірка, — поговорімо в затишку. Навіть красивій удові потрібен посаг.

І перш ніж лорд Сайтен устиг заперечити, його потягли до бібліотеки, де Адам повідомив дядькові про те, що його дочка назавжди

залишиться безплідною й що, як зважити на це, йому взагалі пощастило віддати її заміж.

— Тоді чому ти її хочеш? — запитав Сайтен.

— Тому, дядьку, що я кохаю ту пустунку.

Сайтен більше нічого не говорив. Він ніколи не вважав свою дочку надто привабливою, і він знав її репутацію. Упевнений, що йому справді щастить знову позбутися її, Сайтен пообіцяв дуже щедрий посаг, що всіх влаштував. Весілля призначили на весну.

Коли дядько пішов, Гленкірк повернувся до свого брата.

— Чому? — запитав він. — Ти міг би мати гарненьку Ізабеллу Форбс і законних синів.

— Бо я справді закоханий у Фіону. Ще з дитинства.

— Вона повія! Даруй мені, Адаме, але вона ляже під будь-якого чоловіка.

— Більше не ляже. Облиш свій скепсис, Патрику. Пам'ятаєш Неллі Бейрд?

— Еге ж, — сумовито проказав Гленкірк, пригадуючи особливо гарненьку дівчину, що була в нього в Единбурзі. Вона належала тільки йому, доки він не дозволив своєму братові провести з нею одну ніч.

Адам засміявся, а потім, посерйознішавши, сказав:

— Фіона більше не гулятиме. Просто в неї така велика потреба любити, що до минулої ночі всім чоловікам, що були з нею, бракувало підходяжого розміру, щоб заповнити її. Мені ж не бракує, тому тепер вона задоволена.

— Але та дівчина з Форбсів могла б народити тобі законних синів.

— У тебе, у Джеймса та Майкла — у всіх вас будуть сини, що продовжать наш рід. Мені ж потрібніша моя маленька рудоволоса сучка.

— Я не відмовляю тобі, брате, — сказав граф, — бо з юною Катріоною Хей я й сам зрозумів, що таке кохання.

— Послухай моєї поради, Патрику, приборкай ту дівку, бо інакше не бачити тобі миру у власній господі.

— Аби ж, але як?

Адам знизав плечима.

— Це вже твій клопіт, брате, — промовив він. — У мене є мій власний, на ім'я Фіона.

Несподівано до бібліотеки увірвалася Марґарет Леслі.

— Як ти міг?! — накинулася вона на свого старшого сина. — Як ти міг дати дозвіл своєму братові на шлюб із цією... блудницею?

Сайтен торжествує, що вдруге позбувся тієї сучки. Фіона, може, і не-бога мені, але я не дозволю одному з моїх хлопчиків поєднатися з цією вовчицею!

Патрик випростався й поглянув на матір.

— Я хотів би нагадати вам, мадам, що я голова цієї сім'ї, а не ви. Я тут вирішую. Адам закоханий у Фіону, а вона — у нього. Сайтен дав згоду й пропонує щедрий посаг. Вони поберуться навесні, і ти привітаєш її так само, як вітала Катріону та Айліс Хей і як вітатимеш Ізабеллу Форбс.

Маргарет Леслі повернулася до свого молодшого сина. Він узяв матір за руки.

— Я справді люблю її, мамо, — сказав він. — Ви прожили багато щасливих років із батьком. Тепер я хочу прожити свої з Фіоною.

Мег Леслі розплакалася, і обидва сини обійняли матір.

— Ви, хлопчики, завжди були норовливі. Усі ви!

— Мадам, ми прагнемо щастя. Ви з нашим батьком подали нам приклад, — пояснив Адам.

Мати стримано шморгнула носом. Витираючи очі, вона всміхнулася їм.

— Дуже добре, мілорде графе та мій дурний молодший сину. Я привітаю Фіону, хоч і вважаю, що це неправильно. У тій дівці є потяг до шкоди. Вона вміє бути достоту злою, коли цього хоче. Мені це не подобається.

РОЗДІЛ 4

Граф Гленкірк упадав коло своєї майбутньої нареченої з елегантністю та вишуканістю французького придворного. Щоранку, коли Еллен приносила Кат сніданок, на таці лежало що-небудь від Патрика. Це могло бути щось простеньке, можливо, гілочка сосни з позолоченою шишкою, оздоблена червоними оксамитовими стрічками. Або й щось справді коштовне, як скринька, вирізьблена зі слонової кістки, з десятком діамантових гудзиків. Кат і Патрик краще познайомилися під час коротких поїздок грудневими снігами й довгих прогулянок сплячими садами.

Патрик Леслі був добре освічений, і його юна наречена, що так завзято боролася за свою власну освіту, жадібно слухала його. Графа захоплювали серйозність і розум у такому спокусливому молодому тілі. Однак його турбувало те, що Катріона була необізнана.

ПРО АВТОРА

Бертрис Смолл живе зі своїм чоловіком Джорджем, довгошерстим котом породи мейн-кун Детереномі, гладким чорно-білим котом із рожевими вухами Чекерсом, австралійським папугою Нікі та норвільним золотолобим папужкою Гілберто в найстарішій англійській спільноті штату Нью-Йорк. Нащадок родини Том зараз навчається в коледжі. Бертрис Смолл є автором книг «Гарем», «Любов дика та прекрасна», «Адора», «Скай О'Маллі», «Непідкорені», «Кохана», «Усі радості завтра», «Моє серце», «Моя чарівлива», «Блейз Віндхем», «Віднайдене кохання», «Злючка» та «Кохання на всі часи».

Їй подобається отримувати відгуки від читачів. Ви можете написати їй на адресу P. O. Box 765, Southold, NY 11971.

На сайті www.AuthorTracker.com Ви можете отримати ексклюзивну інформацію про ваших улюблених авторів видавництва *HarperCollins*.

ЗМІСТ

Книга I

Частина I. Граф Гленкірк	9
Частина II. Король	103
Частина III. Некоронований король	156
Частина IV. Кат Леслі	243

Книга II

Частина V. Назустріч кохання	281
Частина VI. Мілорд Босвелл	351
Частина VII. Візир	385
Частина VIII. Втеча	459
Частина IX. Зцілення	488
Епілог. Весна 1601 року	502
Про автора	509

Літературно-художнє видання

СМОЛЛ Бертріс
Любов дика та прекрасна
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактори *Д. І. Вовченко, П. Й. Коробчук*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 02.10.2017. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Агпо». Ум. друк. арк. 26,88. Наклад 5000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у державному видавництві «Преса України»
03047, м. Київ, просп. Перемоги, 50
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру ДК №310 від 11.01.2001 р.

Смолл Б.

С51 Любов дика та прекрасна : роман / Бертріс Смолл ; пер. з англ.
Н. Третьякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2017. — 512 с.

ISBN 978-617-12-4109-1

ISBN 978-0-0620-4803-5 (англ.)

Шотландія, 1577 рік. Катріона — невимовно приваблива дівчина, в яку закохується кожен, хто бодай раз бачив її вроду. Коли Кат виповнюється п'ятнадцять, вона змушена взяти шлюб із графом Патріком Леслі, який їй нелюбий. Однак граф добрий до Катріони. Роки злагідного подружнього життя руйнує шотландський король Джеймс Шостий: він силою бере Катріону за свою коханку. Звинувачена в зраді та принижена Катріона тікає до Френсіса — брата-бастарда короля. Він захищає її та по-справжньому розуміє. Чи зможуть закохані подолати всі перепони і нарешті поєднати свої серця в танку дикої та прекрасної любові?

УДК 821.111
ББК 84(7Спо)

- Бахмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
- Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (копійний універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
- Білогород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
- Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL.MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
- Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
- Вінниця, вул. Паланіна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
- Вознесенськ, вул. Сінкова, 5-А, (05134) 3-20-19
- Дніпродержніжс, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
- Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
- Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
- Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
- Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
- Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
- Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
- Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
- Ізюм, пл. Джона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
- Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
- Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
- Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
- Київ, вул. Маршала Маліновського, 12-А (ТЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
- Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
- Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
- Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
- Кіровоград, просп. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
- Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
- Котопол, вул. Котопольських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
- Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
- Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
- Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
- Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
- Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
- Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
- Лубни, пл. Ярмаркова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
- Львів, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
- Львів, вул. Братів Ротачинців, 15, (032) 235-50-12
- Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скрянка», 2-й поверх), (032) 298-88-07
- Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
- Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
- Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
- Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
- Ніжин, вул. Шевченка, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
- Миколаїв, вул. Потоцького, 63/2, (0512) 47-58-43
- Нікополь, просп. Трубішнік, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
- Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», копіяний «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
- Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
- Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
- Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
- Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 752-04-40
- Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
- Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
- Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
- Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
- Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
- Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
- Сєвєродонецьк, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
- Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
- Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
- Тернопіль, вул. Перла, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
- Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
- Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
- Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
- Харків, просп. Маршала Жукова, 4-А, (057) 392-03-43
- Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
- Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Юмос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
- Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
- Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
- Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
- Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
- Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
- Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
- Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надіслася безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua